

i Udsigt, at det vilde faae en saadan forøget Rentegaranti, med mindre det fuldsørte den Plan, som den Gang tilfalte i høi Grad. — Denne Plan har vel tabt noget af sin Sandsynlighed nu, men det er dog muligt, at den snart igjen kan komme frem. Man gif den Gang ind paa en forøget Rentegaranti for 240,000 Kr., dels fordi man ventede en forøget Trafik mellem Lolland og Falster og altsaa ønskede en selvstændig Bro, og dels tillige fordi man vilde forhindre enhver Modstand mod Gjedserbanen fra det lolland-falsterste Selskabs Side, men under ingen Omstændigheder, saalænge der kun var Tale om den lokale Trafik, som der er tilfælde; der er ingen som helst Antydning givet af, at man i saa Henseende vilde indkomme det lolland-falsterste Selskab.

Indenrigsministeren (Skeel): Det forekommer mig, at det Besentlige ikke er, hvad der har været Motivet til, at man i sin Tid har givet Forslaget til en selvstændig Bro sin Tilslutning og givet Udsigt til at faae Rentegaranti; om det er Belvilie mod Selskabet, eller det er noget Andet, derpaa kan Selskabet ikke lægge overordentlig Vægt; men det, at der er givet Udsigt til en Rentegaranti, maa være tilstrækkeligt. Den ærede sidste Læser lægger overordentlig Vægt paa, at den Stemning, der var i Udvalget lige overfor Koncessionshaverne i Anledning af den forønskede Rentegaranti, udtrykkelig var betinget af, at Gjedserbanen skulde paabegyndes. Dette er vel sagt af Udvalget; men det forekommer mig dog, at, naar man ikke kan paabyrde Vedkommende noget Ansvar for, at Gjedserbanen ikke kom i Stand, saa vilde det være noget haardt, om man nu af den Grund vilde negte dem Rentegarantien. Koncessionshaverne ere saa lidt Skyld deri, at de selv have ønsket at anlægge Gjedserbanen; men det høie Thing har ikke villet gaa ind paa de Betingelser, som den Gang bleve foreslaaede, nemlig at give en Lov, som skulde bemyndige Regeringen til at meddele dem Koncessionen. Jeg kan ikke se, at man kan lægge Koncessionshaverne det til Last, at Gjedserbanen ikke kom i Stand, det afgang af andre Omstændigheder, navnlig de vanskelige pekuniære Forhold, som siden den Tid have existeret i Lydflland. Jeg kan ikke fragaa, at det forekommer mig, at, dersom Thinget ikke vil gaa ind paa at give denne forøgede Garanti, saa er der begaaet en Ubillighed overfor de Mænd, som i Tillid til den Stilling, som Thinget tidligere har indtaget til Sagen, ere gaaede ind paa dette store Foretagende.

Høgsbro: Naar den ærede Minister nævnte den Stemning, som var tilfælde i Udvalget ifjor, som en Grund til, at man burde gaa ind paa dette Forslag, skal jeg, som havde den Ære at være Formand for Udvalget, tillade mig at udtale, at den ærede Minister aldeles ikke har op-

fattet Udvalgets Stemning rigtig. Der var ifjor en ligesaa afgjort Stemning for, at man ikke skulde gaa ind paa Garantifommens Forøgelse, som der, efter hvad der blev oplyst af det ærede Medlem her foran (G. Petersen), var Aaret iforveien, undtagen paa den udtrykkelige Betingelse, at man derved vandt et andet Gode. At denne Betingelse nu er falden bort, kan virkelig ikke i nogen Maade lægge nogen som helst Forpligtelse paa dette Thing eller paa Udvalgets Medlemmer til desuagtet at stemme for Summen. Vi have sagt til vedkommende Entreprenører: Skaf os en Bane fra Nykjøbing til Gjedser, saa skulle I faae Forøgelsen, men kunne I ikke skaffe os den, saa falder den bort. Saaledes har Udvalgets Stilling bestændig været, og Entreprenørerne maatte ved ethvert Skridt, som de foretog sig, vide, at dette var Udvalgets Stilling, og hvis de derfor, som Ministeren sagde, have bygget i Tillid til Udvalget, uden at de have taget Hensyn til de Betingelser, saa have de handlet i høi Grad lefsindigt. Udvalgets Stilling maatte ogsaa være klar efter dets afgivne Betænkning. Det er saa langt fra, at det mener, der er handlet forsvarligt lige over for Rigsdagen ved Erhvervelsen af den kongelige Resolution om denne Sag, at det tværtimod udtaler en bestemt Misbilligelse deraf, om end ganske vist i høflige Udtryk. Det hedder saaledes i Betænkningen (Rigsdagstidenden for 1874—75, Tillæg B, Sp. 1514): „Derimod kan man ikke Andet end finde det forhaftet, naar Ministeriet ved erhvervet kongelig Resolution har givet Koncessionshaveren Tilfagn om at ville søge Garantifommens udvidet med 120,000 Rd. under den Forudsætning, at Rigsdagen vil slutte sig til den ifjor afgivne Udvalgsbetænkning (Tillæg B, Sp. 854). Koncessionshaveren var ifølge Loven af 25de Marts 1872 forpligtet til at anlægge Broen uden en saadan Udvidelse af Rentegarantien, og Loven af 23de Mai 1873 forudsatte Muligheden af et Baneanlæg fra Nykjøbing til Gjedserodde uden noget som helst Tilskud fra Statskassens Side. Der kan saaledes være Tvivl tilfælde, om Rigsdagen vil godkende det i den kongelige Resolution givne Tilfagn, og Udvalget maa hævde Rigsdagen fuld Frihed ligeoverfor dette Spørgsmaal.“ Det er i høi Grad paafaldende at se en Minister gaa hen og erhverve en kongelig Resolution, blot stolende paa en Betænkning fra et Udvalg i det ene Thing. Man pleier ellers ikke at tillægge et Udvalgs Mening her en saadan Vægt, at man anser den for ens betydende med den hele Lovgivningsmagts. Men efter at den paagjældende Minister, blot i Genhold til en Betænkning, har erhvervet en kongelig Resolution, kommer nu hans Efterfølger og forlanger, at vi skulle finde det billigt, at Resolutionen bliver hævedt, endog saa efter at den Betingelse er tagen bort, som Udvalget udtrykkelig og afgjort krævede. Jeg kan ikke se Andet, end at der ikke er Spor af Grund til at gaa ind